

Akwaeke Emezi

Höl
mö
rak
ka
us

Suomentanut
Kaisa Kattelus

KOSMOS

Akwaeke Emezi

H Ö L M Ö
R A K K A U S

Suomentanut Kaisa Kattelus

*KOSMOS

F I L I

Kirjallisuuden vientikeskus FILI
on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

You Made a Fool of Death with Your Beauty
Copyright © 2022, Akwaeke Emezi
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Kosmos 2023

ISBN 978-952-352-144-5

*KOSMOS

Painettu EU:ssa

Rakkaalle Kathleenilleni,
joka on ruumiillistunut rakkaus

Luku 1

Milan oli ensimmäinen jota Feyi pani onnettomuuden jälkeen.

He naivat vessassa kaatuneiden muistopäivän juhlissa Bushwickissa, ja Feyin muovinen prosecco-lasi kumoutui lavuaariin, kun Milan liu'utti isot kätensä hänen reisiensä taa ja nosti hänet allastasolle. Ympärillä levittäytyi läikikkäitä kaakeleita, veren värisiä, sillä joku oli ruuvannut kattoon punaisen lampun, ja ammetta ympäröi pellavainen suihkuverho, jossa oli tiheä peikonlehtikuvio. Feyi heitti päänsä taakse, Milan painoi huulensa hänen kaulalleen, ja Feyin pitkät vaaleanpunaiset letit valuivat hanan päälle, niiden kärjet viistivät hänen juomansa kuivuvia kuplia.

"Hei, sano jos pitää hidastaa", Milan sanoi himosta hätäisellä, poukkoilevalla äänellä. "Siis vastahan me tavattiin."

Hän sanoi sen ikään kuin asialla olisi jotain merkitystä, ikään kuin se antaisi syyn keskeyttää eikä päinvastoin puskea eteenpäin. Feyi oli nähnyt hänet ensimmäisen kerran kattoterassilla, kun juhlat olivat täydessä vauhdissa heidän ympärillään. Milan oli ihanan pitkä ja leveä, ja Feyista tuntui hyvältä, kun mies seuraili häntä katseellaan. Hänen paras ystävänsä Joy nojautui lähemmäs, otti häntä käsipuolesta.

"Hitto mitkä reidet!" Joy kuiskasi. "Than tukit helvetti, nyt kun se kääntyis niin näkisin perseen."

Feyi pyöräytti silmiään. "Onneksi sulla ei ole munaa", hän sanoi. "Olisit ihan pitelemätön."

"Jos mulla olisi muna, sitten vasta olisinkin kiinnostunut sen perseestä", Joy vastasi.

"Perun puheeni. Olet pitelemätön jo nyt." Feyi vilkaisi vielä salaa puheena olevia reisiä. "Sitä paitsi ainahan on vyödildot."

"Eäh, ei se ole sama. Pitää tuntea miten se puristuu mun ympärille." Joy havainnollisti puristusta pusertamalla sormensa nyrkkiin, ja Feyi nielaisi naurun ja heilautti lettinsä solisluille. Milan vilkaisi heidän suuntaansa, katsoi häntä silmiin ja hymyili terassin poikki.

Feyi oli jo päättänyt, kuka halusi olla tänä iltana, ja niinpä hän vastasi katseeseen kainostelematta, imi silmillään Milanin terrakotanväristä ihoa ja tumman kuparinväristä partaa. Kun Milan nyökkäsi kavereilleen ja lähti tulemaan kohti, Joy vinkaisi ja katosi, jotta he saisivat olla kahden. Feyi halusi ohittaa mahdollisen jutusteluvaiheen, sivuuttaa sen siististi, ja niinpä hän kosketti Milanin paidannappeja heti kun mies oli tarpeeksi lähellä.

"Sä oot kuuma", Feyi sanoi ennen kuin tyyppi ehti edes avata suutaan. "Oletko varattu?"

Milanin kasvoilla vilahti yllättynyt ilme, mutta hän tointui nopeasti. "Eäh", hän vastasi, kallisti päätään ja katsoi Feyita silmiin. "Entä sä?"

Mielessä välähtivät renkaiden kirske, pirstoutuvan lasin mioletön helinä, valkoisten liljojen pehmeät terälehdet, kädessä hajoava multakokkare, mutta Feyi pyyhkäisi muistot pois kuin savun.

"Vapaa", hän sanoi ja astui suoraan miehen reviiriin sisään. Siinä tuoksui sateelta ja bergamotilta. "Siis niin kuin sanotaan... villi ja vapaa."

Vastaus olisi ollut korni, ellei hän olisi ollut niin kaunis, ja Feyi tiesi sen, tiesi miten viinipunaisia huulia raotetaan, miten katsotaan paksujen mustien ripsien alta, miten ääni pannaan uhkumaan loputtomia vihjeitä. Tämä oli peliä, yksinkertainen kaava, ja miksei siinä saisi käyttää niitä kortteja, jotka oli saanut käteen? Ja itse asiassa kaikki tämä oli merkityksetöntä, jos hän oikein asiaa ajatteli. Milan oli omalla tavallaan kaunis, ja se riitti.

Feyi ja Joy olivat aloittaneet juomisen jo brunssilla, mutta hän ei ollut vielä juovuksissa, sen verran hiprakassa vain että valitsi tämän miehen, päätti sukeltaa juuri hänen vartalonsa kanssa syvään veteen. Ja näköjään terrakotavärinen muukalainen oli mukana juonessa ainakin päätellen siitä, miten laski kätensä hänen alaselälleen, antoi hänen painautua liki. Joy oli jossain baaritiskin tuntumassa ja yritti varmaan pitää riemunsa aisoissa nähdessään Feyin suorasukaiset elkeet.

”Mä oon Milan”, mies sanoi, ja hänen leveä, viekoitteleva suunsa kaartui huvittuneeseen hymyyn.

Tarvitaanko tässä nimiä? Feyi mietti mutta vastasi kuitenkin hymyyn ja painoi kätensä litteäksi Milanin rinnalle, tunsii Milanin sydämen tasaisen jyskytyksen. ”Mä oon Feyi”, hän sanoi.

Milan katsoi ympärilleen. ”Haluutko sä lähteä?”

Hyvä. Tyypin pelasi täydellisesti mukana, ei epäröinyt, ei häرنännyt.

”En mihinkään kauas. Mulla on ystävä mukana.”

Milan nyökkäsi ja katsoi häntä. He olivat niin lähekkäin, että miehen hengitys pyyhki hänen ihoaan, että hän näki tummat täplät ruskeissa silmissä, kun mies katsoi häntä antaen silmiensä viipyä hänen huulillaan. Kun Milan taas puhui, ääni oli painunut tummaksi ja karheaksi. ”Alakertaan?”

Feyi kohotti toista kulmaansa eikä paljastanut, että Milanin

halu oli kuin tulitikku, joka sytytti hänen oman himonsa. Milan halusi häntä, halusi niin että esitti vain olennaiset kysymykset. "Ratkaisukeskeinen. Hyvä."

Milan otti häntä kädestä, ja he lähtivät kattoterassilta, ujutautuivat tungoksessa alas portaita ja pujahtivat kulman ympäri ja Milanin johdattamina suoraan vessaan. Feyi katseli miten Milanin selkälihakset liikkuiivat paidan alla, kun mies sulki ja lukitsi oven, ja huomasi varovaisuuden hänen katseessaan kun hän kääntyi.

"No niin..." Milan sanoi, antoi Feyille tilaa, ei olettanut mitään.

Se oli herttaista. Se oli täysin tarpeetonta. Feyin ei tarvinnut harkita. Hän laski juomansa allastasolle ja veti paidan päänsä yli, sotki vaaleanpunaiset lettinsä hetkeksi mustaan puuvillaan, ja sitten hän seisoj siinä pelkissä ohuissa rintaliiveissä, joiden läpinäkyvän harsokankaan läpi työntyi kaksi pientä kultarengasta.

Muukalainen – *Milan* – veti terävästi henkeä, ja halu leimahti liekkiin hänen silmissään. "Helvetti että sä olet kaunis", hän murisi pysytellen yhä loitolla. "Sun iho, ihan kuin se... imisi itseensä valoa."

Feyi hymyili eikä sanonut mitään. Sen sijaan hän astui Milanin eteen, veti hänen kasvonsa liki, hänen suunsa ja hänen halukkaan, valmiin kielensä omaansa vasten. Milan tarttui häneen ahneesti, painoi sormet hänen ihoonsa, työnsi lantionsa teräksenkovuuden hänen vatsaansa vasten. Feyi tunsj itsensä hirviöksi ja petturiksi, mutta ei se mitään, tämän oli pakko tapahtua.

Tämän vuoksi hän oli tänne tullut.

Onnettomuudesta oli viisi vuotta, Feyin mielestä yhtä aikaa ikuisuus ja yksi päivä. Hän oli asunut Cambridgessa lähellä vanhempiaan, mutta jälkeinpäin hän ei enää kestänyt sikäläisiä teitä, ei kestänyt ajamista eikä äidin katsetta, jossa painoi suru ja sääli

joka kerta kun he näkivät toisensa. Niinpä hän oli muuttanut New Yorkiin, sillä jos hän oli hirviö, niin oli tuo kaupunkikin, tuo loistava, kirkas ja ikuinen kaupunki joka ahmi aikaa ja sydämiä ja elämää kuin tyhjää vain. Hän halusi upota tämän itseään niin paljon äänekkäämmän paikan herkeämättömään pauhuun, paikan joka hukutti hänen menneisyytensä ja surunsa omaan meteliinsä. Täällä hän saattoi säilyttää nimensä ja tarveltyymättömät kasvonsa mutta muuttua silti toiseksi, ihmiseksi joka aloitti alusta ja jolla ei ollut haamuja riesanaan. New Yorkissa kukaan ei piitannut murheen vuosikerroista hänen katseensa perukoilla ja hymjensä nurkissa. Hänen ei tarvinnut ajaa autoa, ja hän saattoi itkeä junassa kenenkään huomaamatta tai välittämättä, koska hänellä ei ollut merkitystä, ja oli suoraan sanoen ihanaa menettää merkityksensä.

Feyi muutti asuntoon brownstone-talossa parhaan opiskelukaverinsa Joyn kanssa, maksoi asumisensa henkivakuutusrahoilla ja yritti olla ajattelematta, miten kalmaiselta se tuntui. Kaikki sanoivat että juuri tätä vainaja olisi toivonut, mutta Feyi oli melko varma, että vainaja olisi halunnut elää. Yleensä ihmiset eivät saa mitä haluavat. Feyi ei halunnut rahoja mutta tarvitsi niitä, tarvitsi pöyristyttävää šekkiä ja ehkä jopa sen mukanaan tuomaa syyllisyyttä. Se oli rangaistus joka tuntui välttämättömältä, tasapainottavalta. Mies oli kuollut ja mitä teki Feyi? Oli elossa, teki taidetta. Miten kevytmielistä.

Heidän kotikorttelinsa oli vehreä ja aurinkoinen, nurkan takana oli Baba Yusufin santeriakauppa ja trinidadilaiskauppa, josta sai katuruokaa epämääräisiin aikoihin. He polttivat jointteja paloportailla, ja Joy sai Feyin värjäämään hiuksensa pinkeiksi. "Sä oot Brooklynissa nyt", Joy oli sanonut. "Kokeilet jotain uutta. Ei sen kummempaa."

Tuona ensimmäisenä kesänä ilmassa oli jotain, mikä sai Feyin hyppäämään leikkiin mukaan. Hän vuokrasi viereisestä korttelista ateljeen ja teki työnsä siellä. Vaikka se, mitä hän maalasi tai kurssi kokoon, olisi ollut miten raadollista, se ei kyennyt satuttamaan häntä niin kuin elämä oli satuttanut. Hän alkoi toivoa, että menneisyys haalistuisi, ohenisi kuin vanha laulu, muuttaisi surun vain epämääräiseksi ihonalaiseksi kerrostumaksi. Lopulta siitä olisi jäljellä rippeet, kirpeä, selittämätön melankolia, jonka jotkut miehet haistoivat. Se herätti heissä halun pelastaa hänet. Feyi tiesi, että pelastaminen oli jo myöhäistä, ja niinpä hän väisteli ja puikahteli heidän käsiensä ja ahnaiden huuliensa ulottuvilta. Enemmän hän piti kaupungista, sillä sille oli yhdentekevää kuka hän oli, millaisia hänen haavansa olivat, se söi kyselemättä kaikki.

Kun kesän kuumuus vyöryi kaupunkiin kosteana aaltona, Feyista tuntui kuin häntä olisi vietelty olemaan muukalainen, ja hän tajusi ettei muuta halunnutkaan. Hän ja Joy vuokrasivat auton ja ajoivat Riis Beachille, valelivat itseään kahvi-kookosöljyllä ja makasivat yläosattomissa, kunnes iho tummui syvän ruskeaksi ja kultaiseksi. Joy ajeli päänsä hetken mielijohteesta ja tatuoi kummankin alaluomen alle mustan pisteen. Feyi lävisytti nänninsä ja hankki alaselkään asti ulottuvat purkan väriset letit. He lakkasivat lukemasta uutisia ja tilasivat mielummin ediblejä, hankkivat mielummin asuntoonsa uusia kasveja, alkoivat leipoa pizaa lauantaisin. Mikään ei estänyt heitä olemasta sellaisia kuin he halusivat olla.

"Onkohan meillä neljännesiän kriisi?" Joy kysyi kerran kääriessään jointtia olohuoneessa.

"Ensinnäkin me ollaan vähän liian vanhoja", Feyi vastasi. "Toiseksi me vain yritetään hahmottaa miten selviytyä hengissä palavassa maailmassa... että on ihan okei olla elossa."

Joy katsoi häntä hymyillen lempeästi. ”Mä oon susta ylpeä”, hän sanoi. ”Tiedän ettei sun ole helppoa sanoa noin.”

Hän ei ollut väärässä. Oli yhtä ja toista, mitä Feyin ei ollut helppoa tehdä, mutta nyt kun Milan suuteli häntä vessan peiliä vasten, hän huomasi ettei rintaa puristanut ihan niin kuin hän oli kuvitellut. Hän oli kyllä hirviö ja petturi – tai olisi jos eräs toinen olisi elossa, mutta kun ei ollut. Feyi joutui muistuttamaan itselleen ettei ollut. Olo oli edelleen vieras mutta uudella tavalla, ja se taas oli ymmärrettävää, koska hänestä oli tullut uusi ja uudeksi muuttuminen ottaa aikansa. Jos hän vapautui olemaan olemassa vain tässä ja nyt, ilman menneisyyttä, kaikki tuntuikin aika helpolta. Itse asiassa hänellä oli kivaa.

”Mä oon tosissani”, Milan sanoi ja veti henkeä kiihkeiden suudelmien välissä, painaessaan kuumia käsiään Feyin reisiin. ”Voidaan lopettaa missä vaiheessa tahansa. Sanot vaan.”

Basso kumisi seinien läpi, ja Feyi avasi Milanin farkut ja työnsi kätensä niiden sisään. Milanilla oli korvissa pienet timantit, ja hänen hengityksensä oli käheää ja katkonaista, kun hän katsoi Feyita.

”Älä lopeta”, Feyi kuiskasi Milanin suuhun, ja Milan imaisi ilmaa sisäänsä, kun Feyi kietoi sormensa hänen kalunsa ympärille ja veti sen esiin.

”Oletko varma?” Milan kysyi ja Feyi yritti olla pyöräyttämättä silmiään.

”Varsinainen herrasmies”, Feyi sanoi pitäen äänensä pehmeänä, ja sitten hän suuteli Milania taas, työnsi kielensä miehen hampaiden väliin ja puristi lujemmin. Helkutti, sillä oli kokoa.

Milan päästi karhean, säröisen äänen, hilasi Feyin hameen vyötäisille, ahmi häntä käsillään. Feyi kuuli kankaan repeävän ja nauroi riemusta, kun Milan kiskoi pitsitangat hänen päältään.

Nauru suli pehmeään huokaukseen, sillä nyt Milan heitti ohuet riekaleet syrjään ja työnsi sormet hänen sisäänsä.

”Anna kun hyvität ton”, Milan murahti.

Hän koukisti sormiaan, ja Feyi huudahti ja kaarsi selkäänsä. Milan, joka sykki yhä kovana hänen kättään vasten, nauroi suoraan hänen suuhunsa. Feyi oli unohtanut, miltä tämä tuntui – tämä kuume, tämä himo joka melkein otti muodon hänen sisällään, ison, äänekkään ja hyvin vaativan muodon. Kaikki oli hätäistä, vaarallisen tuntuista, juuri niin kuin hän halusikin, niin pikaista ettei ehtinyt ajatella, niin nopeaa, kovaa ja märkää, ettei ehtinyt muistaa mitään eikä ketään. Hän työnsi Milanin kädet pois ja veti hänen kärkeään lähemmäs. Uhkarohkeasti.

”Hetkinen”, Milan sanoi. ”Mulla on –”

Feyi kietaisi jalkansa hänen ympärilleen. ”Ei tartte.”

Uhkarohkeaa.

”Mutta –”

”Hys. Näin.” Feyi hieraisi Milania vasten omaa liukkautaan, ja Milan kirosi kurkunpäässään samalla kun hänen järeksensä antoi periksi.

”Ootkin aika tuhma”, hän kuiskasi ja työnty Feyihin hitaasti, antautui heidän yhteiselle virheelleen. Feyi oli alkanut pitää tästä hänen piirteestään, siitä miten hän teki päätöksensä, karisti kaikesta epävarmuuden kun valinta oli tehty.

Feyin oma mieli lähti liitoon, kellui matkoihinsa terävän miehihyvän aalloilla, kun Milan venytti tiensä sisään. Hän puri Milania olkapäähän, kun mies työnty syvemmälle, uikutti kun Milan alkoi vetäytyä ulos kiduttavan hitaasti. Helvetti, viime kerrasta oli aikaa, miten hän edes oli pärjännyt näin kauan? Ei ihme että Joy oli yllyttänyt häntä panemaan.

”Kovempaa”, hän huohotti, ja Milan myhäili.

"Pyydä nätisti."

"Helvetin kusipää."

Milan vetäytyi kokonaan ulos, ja Feyin henki salpautui, tarve oli yhä enemmän kumiseva ja raivokas. "Pyydä nätisti", Milan sanoi ja hymyili vieikkaasti. "Sitten mä annan sulle kaiken mitä tahdot."

Feyi ei kestänyt keskeytyksiä. Milan ei nyt ymmärtänyt. Oli niin paljon kaikkea, mitä Feyi joutui herkeämättä pitämään loitolla. "Ole kiltti", hän sanoi antaen periksi. "Pane mua, ole kiltti."

Milanin hymy hälveni välittömästi, sen tilalle tuli jotakin varjoisaa, mutta hän toteutti pyynnön, liukui takaisin sisään, tunkeutui syvälle yhdellä lujalla työnnöllä. Hän liu'utti kätensä Feyin polvien alle, nosti ja levitti jalat auki ja työntyivät vieläkin syvemmälle. Feyin kurkussa puhkesi ääni, kun Milan väänsi toisesta nännirenkaasta.

"Näinkö?" Milan kysyi ja katsoi kun Feyi huusi, ei kääntänyt katsetta hetkeksikään.

Feyi nosti kätensä Milanin niskaan, kevyesti kaulan ympärille, koskettaen ihoa vain hädin tuskin. Kaikki oli lähes täydellistä.

"Kovempaa", hän määräsi säröilevällä äänellä ja Milan totteli, ruhjoi häntä käsillään, ja hänen helmansa painui samaan myttyyn kuin vyötäröhelmet, Milanin farkut olivat nilkoissa. Molemmilla oli vielä kengät jalassa. Feyin korkokengät tutisivat Milanin olkapäiden yllä, ja hän piti siekailematta ääntä, vähät välitti vaikka joku kuulisi heidät basson yli ja oven läpi, sillä tässä se nyt oli, armollinen sokaiseva valkoinen tila, lävistävä tyhjyys vaikka hän oli elossa, niin täysin elossa ja Milanin sylissä, tässä he kaksi toisilleen vierasta purkautuivat, hän laukesi Milanin ympärillä, aneli Milania jatkamaan, ja Milan jatkoi päästäen matalia, hallitsemattomia ääniä. Kun Milan henkäisi varoituksen ja oli vetäytymässä

ulos, Feyi tarttui hänen lanteisiinsa, piti hänet sisällään ja painoi huulensa hänen korvalleen. Miehet olivat helppoja, oli avaimia joilla heidät sai avautumaan ikään kuin nopealla salasanalla.

”Haluan että tuut mun sisään”, Feyi kuiskasi äänellä, joka oli satiiniesta syntiä, tekeytyi anelevaksi, epätoivoisen himokkaaksi, ja tavallaan juuri sellainen hän olikin. Koska he olivat viljejä, uhkarohkeita ja inhimillisiä, liukkaita hiestä ja toisistaan, Milan kirosi, hänen kasvonsa vääristyivät, hänen harkintansa katosi ja hän totteli vielä kerran, työntyi niin syvälle kuin pystyi, murah- teli vasten lasia, kaakeleita ja Feyita. Feyin yli humahhti toinen orgasmi, ja hän otti sen vastaan koko luvattomassa varomatto- muudessaan. Hän ei huutanut Milanin nimeä – ei juuri nyt edes kunnolla muistanut sitä – mutta kun Milan painoi huulensa hänen omilleen, hän vastasi suudelmaan, ja sitten he seisoivat hetken liikkumatta, otsat vastakkain, tasailivat hengitystään ilman asettuessa aloilleen heidän ympärillään.

"Sori", Milan sai sanottua. "En mä yleensä... tee tällasta." Hän oikaisi selkänsä ja vetäytyi erilleen, kääntyi ottamaan paperipyyhkeitä ja sulkemaan vetoketjua samalla kun Feyi kiemurteli alas tasolta ja oikoi hamettaan.

"Ei mitään hätää", Feyi sanoi ja otti paitansa.

"Itsekuri petti. Ei olis pitäny." Milan ojensi paperitukkua eikä hymyillyt. "Yleensä mä käytän aina kortsua."

Just joo. Feyi ei uskonut hetkeäkään, niin helposti Milan oli suostunut olemaan ilman. ”Mulla on ehkäisy”, Feyi sanoi, koska he pelasivat nyt tätä peliä. ”En olisi... noin. Jos ei olisi.”

Milanin kasvoilla vilahti helpotus. "Ai okei. Hyvä."

He seisoivat hetken katsomassa toisiaan, sitten Feyi veti letit taakse. ”Pitää käydä pissalla”, hän sanoi nauttien sanojensa suoruudesta.

"Ai! Tietty." Milan oli jo menossa mutta pysähtyi ovella ja kääntyi. "Itse asiassa... voinko saada sun numeron?"

Feyi kohotti toista kulmaansa. "Ai niin hyvää se oli?"

Milan nauroi. "Kunhan sanon. Halusin treffeille sun kanssa heti kun näin sut katolla."

"Ja haluut vieläkin?"

Milan rypisti otsaansa. "Miksi en?"

Feyi kohautti olkapäitään. "Ei miksikään." Hän otti Milanin puhelimen ja naputteli siihen numeronsa. "Lähetä vaikka viesti."

Milan kumartui suukottamaan hänen poskeaan siivenpehmein huulin. "Mä soitan", hän sanoi, lähti ja sulki oven hiljaa perässään. Musiikki ryöpsähti sisään äkillisenä äänisiivuna ja vaimeni taas.

Feyi nosti hameensa, istui pöntölle, kuunteli pissan lorinaa veteen ja hymyili vähän. Mitä helvettiä äsken oli tapahtunut? Hän pyyhki Milanin spermaa ja voihkaisi. Joy tappaisi hänet koska hän oli pannut Milania paljaalla, eikä hän ehkä osannut edes selittää miksi. Hän ei vain olisi kestänyt katsoa Milania tulemassa käteensä tai hänen hameelleen tai reidelleen, ei olisi kestänyt nähdä sitä valkoista kaartaa. Hän ei kestänyt nähdä sitä vielä, ei näin. Koko vieraan kanssa naiminen olisi muuttunut vääränlaiseksi, likaiseksi ja kuluneeksi, epätoivoiseksi ja kuumeiseksi. Oli tuntunut paremmalta olla lähellä, kiinni toisessa, intiimisti. Ikään kuin he olisivat merkinneet toisilleen jotain. Ikään kuin tämä olisi ollut kaunista. Hän oli halunnut, ettei se lopuisi, sillä jos hän hukkuisi Milaniin ja Milanin ihoon, jos ei olisi muuta kuin Milanin liike hänessä ja häntä vasten, kova nopea liike joka karkotti kaiken muun, niin sitten ei olisi aaveitakaan.

Ei olisi muistoa kaunisluisesta miehestä, jolla oli mantelisiilmät ja letitetyt loksit, ei muistoa siitä miten hitaasti ja lempeästi

mies liikkui hänen sisällään, millaisella äänellä mies kuiskutti rakkaudestaan. Feyi pudisti päätään ja veti vessan, poimi tuhoutuneet tangat lattialta ja heitti ne roskikseen. Hän astui käytävään ja käveli suoraan päin Joyta, joka oli pelkkiä violetteja paljetteja ja pitkiä sääriä.

"Siinä sä oot! Mihin sä karkasit? Häivyttäenkö? Katolla aletaan vetää viivaa ja se ei kiinnosta paskaakaan kuten tiedät."

Feyi irvisti. "Joo, mennään kotiin. Tilataanko Uber?"

"Tilattu, jotain seitsemän minuuttia." Joy katsoi Feyin olan yli punaiseen vessaan. "Siis oletko sä ollu tuolla koko ajan? Sen tyyppin kanssa?"

Feyi hymyili. "Itse sanoit että mun pitää päästä panemaan."

"No hitto!" Joy kietaisi kätensä Feyin ympärille ja rutisti. "Haisetkin seksiltä, mahtavaa toimintaa!"

"Joo, joo. Häivyttään täältä." He pujottelivat tungoksen halki ja työntyivät ovesta ulkoportaille.

Joy pysähtyi, veti esiin tupakat ja ojensi Feyille. "Kerroitko sille... siis että..."

Feyi naksautti sytkärin auki ja kumartui kohti käsiensä välissä kukkivaa tulta. "Ai mistä?"

"Että se oli eka onnettomuuden jälkeen."

Feyi oli päättänyt lopettaa polttamisen, mutta tilaisuus tuntui vaativan tupakkaa. Hän painoi mieleensä, että pitäisi pakottaa Joykin lakkoon, ja katsoi samalla ystävänsä terävästi. "Ai kerroinko että se oli viiteen vuoteen eka tyyppi jota olen pannut?" Hän imi tupakkaa, kallisti päätään taakse ja puhalsi ilmaan savupilven. "En tietenkään. Mitä vittua?"

Joy nosti käsiään. "Mietinpähän vain."

"Aha." Feyi tähyili pimeää katua ja huokaisi. Tunnustuksen aika. "Nyt sä kyllä suutut."

Joy osoitti häntä. ”Noni, arvasin että tää oli liian hyvää ollakseen totta. Mitä helvettiä te teitte? Ja jos se on jotain ällöä, sano pian ennen ku auto tulee.”

Feyi voihkaisi. Tästä tulisi kamalaa. ”Okei, kävi niin että...”
”Hmm.”

”Me siis ikään kuin... ei käytetty kortsua.”

Joy oli tikahtua tupakansavuun. ”Siis mitä?”

Feyi hymyili vaisusti. ”Hetken huumaa?”

Joy kiristeli hampaitaan. ”Sano että se veti ulos. Oikeesti, sano nyt edes että se veti ulos.”

No hitot. ”Onhan mulla kierukka. Eli ei mitään hätää.”

”Ei mitään – siis jumankauta, oletko sä päästä sekasin? Päästät sen panemaan paljaalla ja roiskimaan sisään?”

Feyi katsoi maahan ja hieroi betonia varpaallaan. ”Tiedetään.”

”Näköjään ei.”

”Hei, eka kerta sen jälkeen. Vähän armoa kiitos.”

Hän tunnisti Joyn ilmeen, näki että ystävä olisi halunnut olla myötätuntoinen ja samalla kirota hänet maanrakoon.

”Arvaa mitä.” Joy veti syvään henkeä ja sulki silmät. ”Käväisen kulmakaupassa, koska sä viet vittu multa hengen. Seiso siinä, ja jos näät valkoisen Hyundain, käske odottamaan.”

”Aijaa? Oliko tämä tässä?”

”Ei helvetissä ollu. Nyt tekee mieli työntää sut alas portaita, hemmetin pelle, mutta kotona sit puhutaan ja kunnolla.” Joy kaiveli laukustaan rahaa ja murisi hiljaa. ”Menit sit sössimään kaikin puolin täydellisen illan sillä että annoit vieraan tyypin panna paljaalla?”

Feyi kohautti olkapäitään. ”Et siis nielaise hetken huumaa-selitystä?”

Joy mulkaisi häntä, ja Feyi tukahdutti hymynsä. Oli vaikea

esittää katuvaan, kun olo oli niin mahtava ja äskeisen ajattelemisenkin lähetti jälkiväristyksiä hänen lävitseen. Joy lähti kävelemään pois päin, ja Feyi istahti portaalle ja huusi perään: "Voitko ostaa samalla purkkaa?"

Joy näytti vain keskisormea taakseen katsomatta. "Ehei!"

Katuvalot heijastelivat violetteina Joyn paljeteista, kunnes hän sukselsi kauppaan, ja yhtäkkiä Feyi oli yksin, seuranaan vain talosta vaimeana purkautuva musiikki ja reisien kivistys.

Tuntui ihan hyvältä, että asia oli poissa päiväjärjestyksestä. Hän veti syvään henkeä, nojasi kyynärpäitään portaisiin ja katsoi taivaalle. Tähtiä ei ollut, oli vain talojen yllä riippuva sumen tunut kuu. Feyi tunsu oman sykkeensä jalkojen välissä, tykyttävän muiston muukalaisesta, jolla oli timantit korvissa ja bergamottia kaulalla. Petollisen hetken tuntui, että pitäisi päästä kertomaan hänestä Jonahille, kuulla taas Jonahin pehmeä nauru. Jonah kysyisi, oliko ollut kivaa. Feyi painoi kyynärpäitään portaita vasten karkottaakseen ajatuksen, puski niin kovaa että sattui. Oli kesän alku, hän oli elossa ja jo melkein se ihminen, joksi halusi tulla, ihminen joka oli päässyt eteenpäin, jonka elämä ei kulkenut surupuvussa, ihminen jota Milan oli pidellyt kuin olisi sulanut hänen sisäänsä, kuin hän olisi todellista lihaa Milanin ahneiden käsien alla, raivokkaan punaisen lampun alla. Ihminen joka vangitsi miehihyvän pieneen vessaan ja antoi sen itsestään, joka oli elämän hiki-nen myllerrys vessan tasolla. Jos hän oli selviytynyt tästä illasta, hän selviäisi mistä tahansa – esimerkiksi loppuelämästään.

"Kyllä sä pärjää", hän kuiskasi itselleen tukahtuvalla äänellä tupakan sammuessa harmaaksi hänen sormissaan. "Hyvin menee."

Musiikki siivilöityi juhlista, eikä ollut ketään joka olisi vastannut hänelle. Feyi tumpasi tupakan ja odotti, että auto tulisi.

“Häpeilemätön ylistys elämiselle
kivun ja kuolevaisuuden kanssa,
ja niistä huolimatta”

– The New York Times Book Review

On kulunut viisi vuotta siitä, kun Feyi Adekola menetti elämänsä rakkauden onnettomuudessa. Vaikka menneisyys on vahvasti läsnä, hän haluaa tuntea olevansa jälleen elossa.

Kuuma kohtaaminen juhliissa sysää Feyin kesän suunnitelmat uudelle kurssille, ja hän matkustaa trooppiselle saarelle unelmiensa kumppanin kanssa. Mutta kaatuuko orastava suhde vaaralliseen jännitykseen, jota Feyi tuntee joka kerta hänen silmiensä osuessa talon toiseen asukkaaseen? Kuinka pitkälle Feyi on valmis menemään saadakseen toisen mahdollisuuden rakkauteen?

Akwaeke Emezin eläväinen ja intohimoa tihkuva teksti imee lukijan syvälle mahdollisuuksien ja paranemisen maailmaan, joka vaatii rohkeutta valita rakkaus ennen kaikkea muuta.

ISBN 978-952-352-144-5

KL 84.2

Kansi: Anna Morrison

9 789523 521445